

In hoeverre kan monovergisting bijdragen aan het reduceren van de stikstofemissies?

Tijdens- en na de masterclasses was er discussie omtrent de emissiereductie die monovergisting kan leveren op het gebied van stikstof.

De verwarring zit hierbij vooral op de N-werkingscoefficient en de totale efficiency in de keten. Dit zijn twee heel verschillende dingen. N-werkingscoefficient gaat over de 'werking' van de N t.o.v. een referentie meststof, meestal kunstmest welke op 100% wordt gezet. Dit betekent dat b.v. digestaat prima een werking van 80% kan hebben t.o.v. die 100%. Verwarrende is wel dat natuurlijk kunstmest ook verliezen kent en nooit 100% 'werking' heeft. M.a.w. dit veroorzaakt verwarring wanneer er gesproken wordt over N-efficiency. De N-efficiency in de keten wordt bepaald vanaf uitscheiding door het dier tot en met opname van de plant. Dit gaat over de gehele keten en niet alleen over de N werking bij toediening.

Wat betreft de N-werking van digestaat kun je zeggen dat de eerste jaars werking hoger is dan die van onvergiste runderdrijfmest, maar op lange termijn trekt dit verschil bij en is de werking van beide gelijk. Je hebt met digestaat (soms) meer kans op NH₃ emissie bij toediening doordat de fractie ammoniakaal stikstof hoger is dan bij onvergiste drijfmest (10 – 20% mineralisatie van Norg naar Nmin tijdens vergisting). Maar zoals met veel van deze zaken is dit afhankelijk van de condities waaronder je het toepast en o.a. bemestingsverleden en grondsoort.